

SOPRONI EGYETEM

Az 1996-ban tiszteletdiplomában részesült
erdőmérnökök rövid szakmai életrajza

Sopron
1996

BEVEZETŐ

Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián - énekelték elődeink és énekeljük mi is az ősi, selmeci diákéneket. Az Alma Materhez való vonzódás, az Alma Mater tisztelete nemzedékről nemzedékre száll át. Ez az érzelmi kapcsolat kétoldalú, mert nemcsak az Egyetem padjait elhagyó valétánsok tartják meg kedves, kitörölhetetlen emlékként az itt eltöltött, életük talán legkedvesebb éveit, de az alma Mater sem feledkezik meg az itt felnőtt nemzedékről.

Ennek egyik hagyományos megnyilvánulása, hogy minden évben a tanévnyitó ünnepségen tiszteletdiplomát nyújt át az élet szakmai és társadalmi viharait átélt idős kollégáknak. Az 1946-ban végzett erdőmérnökök friss oklevelükkel a háború okozta pusztítás újjáépítő munkáját, a társadalmi és gazdasági átalakulás feladatának megoldásával kezdték meg szakmai tevékenységüket.

A munkában megfáradt, de meg nem öregedett kedves erdőmérnök kollégák 50 év után arany-, 60 év után gyémánt- és 65 év után vasoklevél tiszteletdiplomában részesülnek.

Az 1995-96. évi tanévnyitó ünnepségen nagy örömünkre 1 vasoklevél és 19 aranyoklevél adományozására, illetve átadására kerülhet sor. Vannak, akik egészségi állapotuk, vagy a nagy távolság miatt, sajnálatunkra, személyesen nem vehetik át megérdemelt tiszteletdiplomájukat.

Az Alma Mater tisztelettel fejet hajt idős gyermekei előtt és ezen az úton is megköszöni életművüket. Munkájukat, életüket példaként a fiatal generációkkal meg kívánja ismertetni. Ennek jegyében adjuk közre kiadványunkat, szolgáljon mindenkinek támaszul, adjon erőt a mindennapi, ma sem problémamentes munkánkhoz.

Sopron, 1996. szeptember hó

Jó szerencsét!
Üdv az erdészeknek!

Dr. Varga Ferenc
tanszékvezető egyetemi tanár,
tudományos rektorhelyettes

Vasoklevél tiszteletdiplomában részesül

1. Vendel Ferenc (1906)

Címe: 3300 Eger, Csiky S. u. 7.

Oklevél száma: 141/Jkv-1929 Kelte: 1929 november 18.

Erdőmérnöki oklevelét 1929-ben szerezte meg. Az oklevél megszerzése után két évig állás nélkül volt és ezalatt az idő alatt egy magánmérnök mellett alkalmi munkát végzett.

1931-ben az Egri Érsekséghez került, ahol kezdetben erdőmérnök gyakornok, majd vasútüzem vezető volt. Ez utóbbi beosztásában három erdei vasútszárnyvonalat tervezett és épített meg a gyöngyössólymosi, felnémeti és felsőtárkányi erdőkben.

1940-45. között érseki erdőgondnokság vezető, majd 1945 és 1948. között Egerbaktán állami erdőgondnokság vezető. 1948-1950-ben Mátrafüreden erdőgondnokságvezető, majd ezt követően az erdőgazdaságnál fahasználati előadó, később igazgatóhelyettes főmérnök.

1956-1970. között fahasználati csoportvezető, majd 1970-től fafeldolgozási előadó.

1971-ben nyugállományba vonult. Mint nyugdíjas 1973-ig az erdőgazdaság fafeldolgozási osztályán dolgozott. 1974-ben a Szegedi Falemezgyár minőségi rönkátvevője volt, majd 1975-től a MERT minőségi ellenőre volt. Munkásságát az Erdészeti Kiváló Dolgozója kitüntetéssel ismerték el. 1979-ben aranyoklevelet, 1991-ben gyémántoklevelet kapott.

Aranyoklevél tiszteletdiplomában részesülnek:

1. Adamovich László (1921)

Címe: 3927 W 34-th Ave., Vancouver 15 B.C.

V6N 2LN Canada

Oklevél száma 271 Kelte: 1946. január 28.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Diplomája megszerzése után az Út-és vasútépítési Tanszéken kezd dolgozni és Modrovich Ferenc prof. úr váratlan halála után megbízzák a tanszék vezetésével. 1952-től mint intézeti tanár oktatott az időközben Erdőfeltárási és Gépesítési Tanszékké átalakított intézményben. Itt erdőmérnök-földmérőmérnök-és geofizikus hallgatókat oktatott 1956 novemberéig.

1957-től 1961-ig mint a Kanadába települt erdészeti fakultás professzora magyarul oktat Vancouverben. Ezalatt az idő alatt megszerzi az angol nyelvű fakultáson a Master of Forestry tudományos fokozatot. 1961-től a tartományi egyetem (U.B.C.) erdészeti fakultásán tanít, végez kutatást, szakmai tanácsadást és tervezői munkát. Ebben a beosztásában meghívják vendégprofesszornak Malaysiába 1 évre, majd Tanzániába két évre.

1986-ban nyugállományba vonul az U.B.C.-ről és Professor Emeritus címet kap. Ezt követően mint Mérnökkamarai tag (P.Eng.) részt vesz kutatói munkaközösségek környezetvédelmi munkájában és vállal erdőfeltárási, hídtervezési és faszerkezetek felülvizsgálata munkát.

Oktatási szakterülete az erdőmérnöki munkakörnek főleg a műszaki területére terjed ki. Ebből több egyetemi jegyzetet írt előbb magyarul, majd pedig angol nyelven.

Kutató munkája sokoldalú, legbelsőbban az állófa (élőfa) mechanikájával kapcsolatos, a gyakorlat által is elismert témát dolgozta fel. Több szakcikket jelentetett meg kanadai szaklapokban az erdei feltáró utak tervezésének és építésének a környezetre gyakorolt hatásáról. A gyéritések gépesítésének kérdését az USA erdőmérnökök Egyesületének évi közgyűlésein vitatták meg és a IUFRO tanácskozásokon is foglalkoztak vele. A VII. Erdészeti Világkongresszus titkársága (Buenos Aires, 1972) felkérte egy vitaindító tanulmány megírására az erdei munkák gépesítésének szocio-ökonomiai hatásáról.

Tudományos, oktató vagy ismeretterjesztő cikkeinek a száma 50 körül van. Erdészettörténeti és alaptárgyakról (mechanika, víz és hídépítéstan, erdészeti kézikönyv, környezetvédelem) könyvrészletek társszerzője. Az U.B.C. erdészeti fakultásának továbbképző tanfolyamain rendszeresen oktatott talajmechanikát, út és fahídtervezést Brit Columbia távoli városaiban is.

Több tudományos és szakmai egyesület tagja, a Brit Columbiai Mérnök Kamarának, az Erdészeti Kamarának és a Kanadai Erdészeti Egyesületnek örökös tagja. 1948-1956-ig az Országos Erdészeti Egyesület soproni csoportjának elnöke. Vancouveri egyházi és kulturális szervezetekben végez társadalmi munkát.

Kitüntetései: Munkaérdemérem Oktatói munkáért (1953) és a MTESZ-ben (OEE) végzett munkájáért (1955). Elismerő oklevelet kapott a Maláj és Tanzániai Erdészeti Egyetemektől. 1991-ben megkapta a Pro Universitate Soproniensi kitüntetést.

2. Bognár István (1922)

Címe: 1034 Budapest, Szomolnok u. 3/b.

Oklevélszám: 276 Kelte: 1946. március 23.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Mint államerdészeti ösztöndíjas a nyári gyakorlatokat Kárpátalján és Erdélyben töltötte. Diplomája megszerzése után a Pécsi Állami Erdőgazdasághoz nevezik ki, ahol birtokpolitikai munkát végzett. 1947-től a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál igazgatói titkár majd az erdőrendezési osztályon dolgozik. 1948-49-ben üzemterveket készít, majd a MÁLLERD központ üzemterv ellenőrzési csoportjához került. 1951 végén ugyanitt a feltáró hálózat tervező csoportjában dolgozik.

1952-től 1968-ig az Erdőgazdasági Tervező Iroda önálló irányító mérnöke erdei utakat és feltáró hálózati terveket készít a Bakonyban. Tervező munkája során mintegy 100 kilométer kőpályás erdei utat tervezett a Bükk, a Mecsek, a Pilis, a Gerecse és a Vértes hegységben, Zala megyében és a Duna ártéren valamint a Kőszegi-hegységben. 10 évi állandó külszolgálati tevékenység után átment az erdőterv magasépítési csoportjához. Itt erdészházak terveinek adaptálásával majd fagyártmány üzemek típus terveinek az elkészítésével foglalkozott. Ez utóbbi egyben a fagyártmány alapanyag feldolgozásának technológiai tervét is magába foglalta. Többek közt ő tervezte a nógrádverőcei és nyírbátori korszerű fűrészüzemeket. Ezenkívül erdőgazdasági székházak, gépállomások, tereprendezési és úthálózati terveit is elkészítette.

1968-69-ben erdőfelügyelő majd 1969 júniusától ismét az erdőtervnel dolgozik, ahol távlati erdőgazdasági tervek készítésével foglalkozott. 1977-től a MÉM Erdőrendezési Szolgálatánál dolgozik.

1982 végén 37 év aktív szolgálati idő után nyugállományba vonult. Ezt követően az ERTI-ben dolgozott rövid ideig, ahol a mezőgazdaság által erdősítésre felajánlott területek összeírásában segédkezett.

3. Dudás László (1923)

Címe: 1114 Budapest, Kemenes u. 8.

Oklevél száma: 284. Kelte: 1946. július 19.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. A diploma megszerzését követően az állami erdőgazdálkodás területén helyezkedett el, kezdetben mint előadó, majd mint erdőgondnok Békés megyében. Az átszervezések nyomán az építőipar területén folytatta munkásságát, ahol mélyépítési, föld alatti építési munkákban és a DCM kivitelezésében vett részt. 1959-1972 között az elsődleges faipar területén vezető beosztásban dolgozott. Főleg a fűrészipar területén nyújtott kiemelkedő teljesítményt. A Nagykőrösi és Körömdi Feldolgozó Üzemek korszerűsítése és rekonstrukciója mellett új fűrészipari üzemek és korszerű forgácslapgyár létesítése fémjelzi munkásságát.

1972-84 között a faipari tudományos kutatásban vett részt, ahol az elsődleges fafeldolgozás korszerűsítését és új technológiák meghonosítását szolgáló elméleti és kísérleti kutatásokkal, tanulmányok készítésével foglalkozott. Kiemelkedő eredményt képviselő témák voltak többek között a lombos erdők hosszú fás kitermelésének, a vékony hengeres fa feldolgozásának és a fűrészipari forgácsoló szerszámok fejlesztésének korszerű módszerei és technológiái. Közreműködött a fűrészipari kapacitások országos felmérésében, az egyetemi továbbképzésben valamint a FAKI minőségtanúsítási jogosítványának kidolgozásában és megszerzésében.

1984-ben nyugállományba vonult.

Munkavédelmi szakmérnöki diplomával is rendelkezik és bejegyzett fűrész-lemezipari szakértő is volt.

Több szakmai tanulmány, cikk és kiadvány megírásában vett részt.

Kiváló dolgozói, kiváló vállalati és miniszteri dicséret kitüntetésekben részesült.

4. Horváth Sándor (1923)

Címe: 2500 Esztergom, Sugár u. 17.

Oklevél száma: 288. Kelte: 1946. október 4.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Első munkahelye a Váci Erdőigazgatóságnál volt és erdőgondnoksági szakelőadóként Vácon, Diósjenőn, Kemencén és Nagymaroson dolgozott 1951 végéig. Ezt követően az újonnan alakult erdőgazdasági építőipari vállalat építésvezetőjeként erdei út- és vasút építési munkákat vezetett a Börzsönyben, a Bakonyban, a Mátrában és a Pilisben. A vállalat felszámolása után a Pilisi Állami Erdőgazdasághoz került és itt csoportvezetői, főelőadói munkakörben dolgozott az erdőfeltárási munkálatok irányítójaként.

1964-től a Táti Mgtsz-nél mellékfoglalkozásként kőbánya üzemvezető, majd az Esztergomi Városi Tanács VB-nél műszaki ellenőr.

1985 januárjában nyugállományba vonult. Nyugdíjasként tovább dolgozott műszaki ellenőrként, majd a Városgazdálkodási Vállalatnál, végül Visegrádon a Pilisi Parkerdő Főépítésvezetőségénél 1992. júliusáig. Azóta esetenkénti megbízás alapján műszaki szakértő. 1992-94 között az Esztergomi Önkormányzat képviselő testületébe beválasztották és a településfejlesztési bizottság tagjaként tevékenykedett.

Több alkalommal részesül vállalati, főhatósági és miniszteri kitüntetésben. 1945-ben Bedő Albert díjjal tüntette ki az Országos Erdészeti Egyesület.

5. Dr.h.c. Dr. Járó Zoltán (1921)

Címe: 1062 Budapest, Andrássy u. 76.

Oklevél száma: 272 Kelte: 1946 január 28.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Diplomája megszerzése után az Erdészeti Kutató Intézetnél segéderdőmérnökként helyezkedett el. 1947-49 között a Budapesti Erdőigazgatóságnál segéderdőmérnök, termelési előadó, majd igazgatósági titkár. 1949-1983-ig az Erdészeti Tudományos Intézetnél dolgozott. Itt kísérletügyi adjunktus, tudományos kutató, tudományos munkatárs, tudományos főmunkatárs, tudományos osztályvezető, tudományos főosztályvezető, intézeti igazgatóhelyettes és tudományos tanácsadó beosztásban dolgozott.

Tudományos munkásságának főbb területei: erdészeti talajtan, termőhelyi és ökofiziológiai kutatások fejlesztése, a fafajok termőhelyi igény meghatározás metodikájának kidolgozása, az állományalkotó fő fafajok termőhelyigényének a meghatározása, az erdészeti termőhelyrendszer kidolgozása, a célállományok telepítése irányelveinek kidolgozása, az erdészeti ökológiai földértékelés kidolgozása, fák éves növekedésének és szervesanyagforgalmának a meghatározása, az erdő gyökértömegének a vizsgálata.

1983-ban nyugállományba vonult, de azóta is az Erdészeti Tudományos Intézetben dolgozik kutatási feladatok tervezése és megoldása területén. Tudományos tanácsadással és ökoszisztéma vizsgálatokkal szintén foglalkozik.

A mezőgazdasági tudomány kandidátusa és doktora tudományos fokozatokkal rendelkezik és az EFE Doktor Honoris Causa címet adományozott számára.

Széleskörű szakirodalmi munkássága során 102 publikációt jelentetett meg, könyv, könyvrészlet és tudományos dolgozat formájában.

Az MTA Erdészeti Bizottságának, az EFE Doktori Tanácsának és Habilitációs Bizottságának tagja.

Tudományos munkásságát több kitüntetéssel ismerték el. Megkapta a Bedő Albert díjat, a Munka Érdemrend bronz és ezüst fokozatát, az EFE címzetes egyetemi tanára, az Akadémiai Díjat és a Pro Silva Hungariae díjat.

6. Jászberényi Miklós (1920)

Címe: 1115 Budapest, Bartók B. u. 123. III/16.

Oklevél szám: 275 Kelte: 1946 március 23.

elbíralt 2002

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. 1945 szeptemberétől egyetemi gyakornok, majd kinevezett tanársegéd az Erdőmérnöki Kar Növénytan Tanszékén Dr. Fehér Dániel professzor úr mellett.

1946-49 között Vácon, Ugodon és Devecserben dolgozik állami erdőgazdaságoknál.

1950-69-ig a Magyar Államvasutak az Anyagvizsgáló Intézetben a Pályaépítő Vállalatnál, majd a MÁV Fatelítő Vállalatnál különböző beosztásokban végzett munkát. A Közlekedés és Postaügyi Minisztériumban szintén szolgált.

1969-70-ben a Budapesti Falemezműveknél Hárosón, majd 1979-ig az ERDÉRT Vállalat központjában dolgozott.

1979-ben nyugállományba vonult. Ezt követően két évig az ERDÉRT Vállalatnál külföldi munkahelyen vállalt munkát, majd újabb két évig a Duna Mgtsz-ben a faanyagáru üzleteinek áruval való ellátásával foglalkozott.

Szaktevékenysége az egész ország területére kiterjedt, de főleg külföldi munkákat végzett. Ebben segítségére volt a faanyagvédelmi szakelőadói végzettsége is. Munkáját több alkalommal kiváló dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

7. Dr. Jereb Ottó (1922)

Címe: 9400 Sopron, Hunyadi u. 37.

Oklevél szám: 289. Kelte 1946 október 4.

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. 1946-47-ben a Növénytan Tanszéken tanársegéd. 1947-50 között a Tanulmányi Erdőgondnokságnál dolgozott és az utolsó 7 hónapban az Erdészeti Szakiskolában szakelőadó is.

1950-től 1984 októberéig az Erdészeti Technikum, majd a Szakközépiskola oktatója. 1981-től 1984-ig igazgatóhelyettes. Az általa oktatott főbb tantárgyak erdészeti növénytan és az erdőműveléstan voltak.

Nyugállományba vonulása után még 11 éven keresztül tovább tanított és mindvégig kollégiumi nevelő volt.

Az ötvenes és hatvanas években mint az ERTI külső munkatársa Dunántúli lucfenyő törzsfákat jelölt ki és az azokról készített oltványokból plantázásokat telepített. Az ERTI-vel közösen kijelölt mintaterületeken a lucfenyő növekedési és morfológiai tulajdonságainak összehasonlító vizsgálatát végezte el.

1950 és 1984 között több tankönyvet írt szerkesztett és átdolgozott, jegyzeteket írt szakmunkásképző iskoláknak tanfolyami továbbképzéshez és a technikusminősítő szak részére. Az erdészeti alapismeretek című könyv társszerzője.

1969-ben a lucfenyő kutatásában elért eredményeit felhasználva doktori értekezést állított össze. Kutatási eredményeiről Az Erdőben, az Erdészeti Lapokban és kutatási zárójelentésben számolt be.

Az OEE helyi csoportjának vezetőségi tagja, a Városszépítő Egyesületnek és az Erdélyi Körnek szintén tagja.

Tudományos és oktató munkáját két ízben a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója, egy alkalommal az Erdészet Kiváló Dolgozója és a Bedő Albert Díj adományozásával ismerték el. Társadalmi munkájáért a Városi Tanács Emlékérmének arany fokozatát kapta meg.

8. Dr.h.c.Dr. Keresztesi Béla (1922)

elhunyt 2001

Címe: 1025 Budapest, Nagybányai u. 76.

Oklevél szám: 278. Kelte: 1946. május 31.

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. Első munkahelye a Miskolci Erdőgazdaság volt, ahol mint erdőrendező dolgozott. 1949-50-ben Veres Péter az alföldfásítás országos felügyelőjének a titkára. 1950-53 között a Leningrádi Erdészeti Műszaki Akadémián aspiráns. 1953-tól 1960-ig az Erdészeti Főigazgatóság főigazgatóhelyettese. Ezt követően 1960-tól 1987-ig az Erdészeti Tudományos Intézet főigazgatója.

1973-tól az MTA levelező, 1982-től rendes tagja. 1985-ben az Erdészeti és Faipari Egyetemtől Doktor Honoris Causa címet kapott. 1987-től a Bolgár Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagja.

1987-ben nyugállományba vonult, azóta mint kutató professzor dolgozik az ERTI-ben.

Széleskörű szakirodalmi munkásságot folytatott, amibe munkatársait is bevonta. Ennek keretében 12 szakkönyvet és 230 cikket írtak. Legfontosabb könyvei a "Magyar erdők, jóléti erdőgazdálkodás" (1968, 1971), Az akác (1984), amelyet három idegen nyelven is megjelentettek.

Kitüntetései és elismerései: Bedő Albert díj, Pro urbe Kiskunfélegyháza, Vadas Jenő emlékérem, MTESZ díj, Eötvös Lóránd díj, Martin Drinor Emlékérem.

9. Kocsis István

Címe: Jacob Burckhardstr. 25. CH-8049 Zürich

Oklevél szám: 290 Kelte: 1946 október 4.

Erdőmérnöki diplomáját 1946-ban szerezte meg. Ezt követően tanársegéd az egyetem Fizika és Elektrotechnikai Tanszékén. 1947-ben az Állami Erdőgazdasági Központ Erdőrendezési Osztályán Budapesten dolgozott. 1948-ban a Kaposvári Erdőrendezési Kirendeltség vezetőjévé nevezték ki.

1950-ben áthelyezték Sopronba az egyetemre, ahol kezdetben a Fizika Tanszéken, majd az Erdőrendezési Tanszék adjunktusként dolgozott. Ez utóbbi helyen 1955-ig mint tanszékvezető az erdőbecslést és az erdőrendezést adta elő. 1955-ben a Tudományos Akadémia jutalomban részesítette "A fotogrammetria alkalmazása az erdőbecslésben" című kutatási munkájáért.

1956-ban Svájcba került, ahol Zürich kanton Főerdőhivatalában erdőmérnökként alkalmazták. Itt üzemterveket készített, erdei utakat tervezett, erdőtagosítással foglalkozott és statisztikai adatok kiértékelése képezte munkakörét.

1959-ben megszervezte és vezette az erdészeti számítások számítógépes feldolgozását. Programjait Svájc több kantonjában is átvették. A témából a Zürichi Egyetemen több szakcikke jelent meg.

1970-ben mint Zürich város polgára svájci állampolgárságot kapott.

1985-ben nyugállományba vonult, de a számítógépes kutatásokkal továbbra is intenzíven foglalkozik és készít programokat ipari és kereskedelmi vállalatok számára is.

10. Dr. Kovács Illés (1919)

ellátva 1997

Címe: 9400 Sopron, Bajcsy Zs. u. 5.

Oklevél szám: 286 Kelte: 1946. július 19.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Erdőmérnöki tanulmányai megkezdése előtt 1 évig napibéresként a Tiszabogdányi Erdőgazdálkodásnál dolgozott, ahol különféle erdei munkákat végzett.

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után az Egyetem Erdőhasználati Tanszékén kezdett dolgozni gyakornoki minőségben. 1947-49 között a MÁLLERD Kaposvári Erdőgazdasága Buzsáki Erdőgazdálkodásán szolgált napidíjas erdőmérnöként. Innen az Egyetem kérésére visszarendelték az Erdőhasználati Tanszékre, ahol kezdetben mint egyetemi tanársegéd, majd adjunktus és 1950-től egyetemi intézeti tanár dolgozott. Egyidejűleg megszervezte és vezette a Tanulmányi Osztályt is. 1952-ben megszervezte és vezette az egyetemi tudományos diákköri munkát is. 1959-től az Erdőmérnöki Főiskola Fatechnológiai Tanszékére nevezik ki, ahol nyugállományba vonulásáig mint egyetemi tanár tevékenykedett. Itt előadta a Faanyagismerettan I-II., a Fatechnológia és a Fűrészipari Technológia tantárgyakat az erdőmérnök és faipari mérnök hallgatók számára. Résztvett a faipari mérnökképzés tananyagának kidolgozásában és az oktatás megindításában.

Dékánhelyettes majd dékán beosztásban hosszabb ideig vezette az EFE Faipari Mérnöki Karát. Tudományos tevékenysége a hazai fafajok műszaki tulajdonságainak a vizsgálata területére terjedt ki. Tudományos munkássága alapján 1964-ben kandidátusi fokozatot szerzett. 1979-ben a Faanyagismerettan c. könyve jelent meg. Szakirodalmi munkássága során cikkeket, kutatási jelentéseket állított össze és jelentetett meg.

1984-ben nyugállományba vonult, de azóta is mint meghívott oktató minden félévben résztvett az oktatásban.

Aktív szolgálati ideje alatt széleskörű társadalmi munkát folytatott szakbizottságokban és társadalmi egyesületekben.

Munkáját az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Faipar Kiváló Dolgozója és a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója és a Munkaérdemérem bronz fokozat kitüntetések odaítélésével ismerték el.

11. Kövér József (1923)

Címe: 9700 Szombathely, Nádasdy F. u. 26.

Oklevél: 291 Kelte: 1945. október 4.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. 1944-ben mint államerdészeti ösztöndíjas Kárpátalján gyakornoki szolgálatot teljesített.

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után a Csepregi Erdőgazdálkodásnál kezdett dolgozni, majd 1948-ban a MÁLLERD Csákánydoroszlói Erdőgazdálkodásának vezetőjévé nevezték ki.

1950-58 között a Vas Megyei Tanács Erdészeti Csoportjánál, majd a Közlekedési Osztályán dolgozott, végül az Építési Osztály főmérnöke lett. Ez alatt az idő alatt a BME Építészmérnöki Karán építészmérnöki, majd gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

1958-ban a szombathelyi Fagazdasági Kombinátnál a beruházást irányította. Ezt követően a KPM Szombathelyi Közúti Igazgatóság Fenntartási Osztályának volt a vezetője.

1983-ban nyugállományba vonult. Azóta családi házak, valamint egyéb épületek tervezésével foglalkozik. A szombathelyi Pro Natura Egyesület tagja.

Munkája elismeréseként több alkalommal kiváló dolgozó kitüntetést kapott.

12. Lengyel György (1923)

Címe: 2600 Vác, Attila u. 2.

Oklevél szám: 282 Kelte: 1946 július 19.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Aktív szolgálatát már oklevele megszerzése előtt megkezdte, egy fakereskedelmi vállalatnál dolgozott 1946 végéig.

A diplomája megszerzése után a MÁLLERD Váci Erdőigazgatóságánál kezdett dolgozni mint erdőrendező. Itt is dolgozott a többszöri átszervezés ellenére 1960 végéig.

1961-ben áthelyezték az OEF Tervgazdasági Főosztályára főmérnöki beosztásba. Innen 1967 augusztusában átkerült a MÉM Közgazdasági Főosztályára főelőadói, majd főmunkatársi ranggal. Itt az erdőművelési munkák finanszírozása volt a fő feladata.

1967 tavaszán csoportvezetőként innen vonult nyugállományba. Ezt követően még 5 évig az OT-nál mint szakértő munkálkodott.

1967-ben mérnök-kölgazdász oklevelet szerzett. Orosz és francia nyelvből állami nyelvizsgája van. Idegen nyelvismeretét hasznosítva 1962-1971 között a KGST erdészeti távlati tervezési munkacsoportjában tevékenykedett. 1972-től nyugdíjazásáig a FAO/EGB Fabizottsága Erdészeti Gazdaságtani és Statisztikai Munkacsoportjában volt állandó szakértő. Az ERFA hasábjain néhány publikációja is megjelent. Az OEE tagja. Korábban a nemzetközi hírű váci VOX HUMANA énekkarnak volt a tagja 48 éven keresztül. Közel 20 éve a váci görög-katolikus gyülekezet kántora.

Munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel és Kiváló Fásító Emlékéremmel ismerték el.

13. Pénzes Gyula (1922)

Címe: 2600 Vác Gasparik u. 10.

Oklevél szám: 281 Kelte: 1946. május 31.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Oklevele megszerzése után a MÁLLERD Balassagyarmati Erdőigazgatóságánál kezdett dolgozni mint műszaki előadó. Ezt követően a Váci Erdőigazgatóságra került, ahol mint műszaki előadó, majd üzemvezető szolgált. 1949-ben erdőgondnok Romhányban, majd Vácott műszaki előadó, később erdőgondnok. 1949-50-ben ugyanilyen beosztásban Ságújfalun, Szécsényben dolgozik.

1950-től Balassagyarmaton műszaki előadó, csoportvezető 1951-ig, majd Budapesten műszaki előadó, csoportvezető, építésvezető és ismét csoportvezető. 1953-tól az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál műszaki előadó és fő-építésvezető. 1956-60 között a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál erdőművelési előadó, fagyártmánytermelési előadó, majd műszaki csoportvezető.

1963-ban átkerült a Váci Erdőgazdasághoz, ahol építésvezetői és fagyártmánytermelő előadói beosztásban dolgozott. 1970-72-ben Balassagyarmaton termelési felügyelő, majd

gyártmányfejlesztési főelőadó és fafeldolgozási előadó. 1973-1982 között a Pilisi Parkerdőgazdaságnál szakelőadó, erdészetvezető, fafeldolgozási főelőadóként dolgozott. 1982 végén innen vonult nyugállományba.

Több idegen nyelvet ismer és hasznosított munkája során. A Pilisi Parkerdőgazdaságnál idegen nyelvtudását felhasználva még most is dolgozik.

Zenei érdeklődése, hangszeres tudása magasszintű elismerést is kiérdemelt. Vác városától két ízben kapott elismerő plakettet kifejtett városi munkásságáért. Bérkilövő Vadásztársaság elnöke.

Munkáját több alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

14. Rácz István (1921)

Címe: 6500 Baja, Dózsa Gy. u. 156/B.

Oklevél szám: 294 Kelte: 1946. október 4.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Első munkahelye a MÁLLERD Központi Igazgatóság Bajai Erdőgondnokságánál volt, ahol a volt Bács-Bodrog megye vadászati felügyelőjeként kezdte meg munkáját. 1949-ben a Bajai Erdőgazdaság műszaki vezetője, majd a Dunaártéri Erdőgazdaságnál dolgozott ugyanilyen beosztásban. 1950-től ugyanezen a földrajzi helyen, de az átszervezések miatt különböző elnevezésű erdőgazdaságoknál tervgazdálkodási előadó, főelőadó és csoportvezető.

1981-ben nyugállományba vonult. Ezt követően még 7 évig szaktanácsadóként tevékenykedett a GÁEVG-nál.

Felvidéki származása folytán szlovák nyelvtudását a szakirodalom fordításával hasznosította, referátumai a MÉM által kiadott Agroinform kiadványban jelentek meg.

Munkahelyén a bérkilövő vadásztársaság alapító tagjaként társadalmi munkában a gazdasági felelős posztot töltötte be.

Munkáját számos írásbeli elismeréssel, jutalommal ismerték el, nyugalomba vonulása alkalmával az GÁEVG emblémájával díszített aranygyűrűt kapta meg.

15. Dr.h.c.Dr. Sziklai Oszkár (1924)

Címe: 4478 W 11. Ave. Vancouver, B.C. V6R 2M3, Canada

Oklevél szám: 295 Kelte: 1946. január 28.

ellátva 1998

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Aktív szolgálatát az Egyetem Erdőműveléstani Tanszékén kezdte meg, majd 1947-49-ben erdőmérnök gyakornok a Szanyi Erdőgondnokságnál. 1949-51-ben az ERTI Budakeszi Kísérleti telepén kutató-telepvezető. 1951-56-ban az Erdőtelepítési Tanszéken adjunktus. 1957-59-ben Vancouverben a Sopron Divisional-ban assistant professor, 1959-64. között instruktorként az UBC. Forestry fakultásán. 1964-66. között assistant professor, majd 1966-71. között associate professor. 1971-1990. között professzor. Ebben a minőségében az erdők mesterséges felújítását és az erdészeti növénynevelést oktatta.

Oktató munkája mellett kutatási és szaktanácsadási feladatokon is dolgozott az Egyetem és különböző vállalatok megbízásából. 1965-74. között a Pinus contorta nemesítésével svéd megbízás alapján foglalkozott. 1974-90. között Egyiptomban és Kínában folytatott nemesítő munkát.

Oktató-kutató munkája sikerességét jelzi a különböző tudományos fokozatot szerzett hallgatóinak nagy száma.

Szakirodalmi munkássága során két könyvnek társszerzője és referált folyóiratban 31 cikke jelent meg. Számos konferencián vett részt, ahol előadásokat tartott és ezt az anyagot publikálta is.

Vendég kutatóprofesszorként Franciaországban, Csehszlovákiában és Japánban volt.

Számos szakmai társaságnak tagja, ahol korábban felelős vezetői posztokat is betöltött. A IUFRO-ban is munkacsoportot vezetett.

Kiemelkedő munkásságát a részére adományozott magas címek és kitüntetések fémjelzik. Az Erdészeti és Faipari Egyetem tiszteletbeli doktora és több külföldi szervezetnek, szövetségnek is tiszteletbeli tagja. Az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagja.

Nyugállományban folytatta munkásságát és ennek keretében Egyetemünkön is tanított. A magyar erdész szakközönség jól ismeri munkásságát. Legutóbb duglasz fenyő kísérleteket állítottak be a Bükk-ben és a Nyírségben. Az UBC-n a közel 400 tagú professor emeritusok csoportjának az ügyeit intézi.

16. Szoboszlai Aladár (1923)

Címe: 1348 Sierra Ave. USA CA 95126 San Jose

Oklevél szám: 274 Kelte: 1946 január 28.

Szakmai életrajzot nem kaptunk tőle.

17. Szombathelyi Ervin (1923)

Címe: 1063 Budapest, Munkácsy M. u. 12.

Oklevél szám: 296 Kelte: 1946 október 4.

Szakmai életrajzot nem kaptunk tőle.

18. Szörényi László (1923)

Címe: 9024 Győr, Eörsi u. 12.

Oklevél szám: 283 Kelte: 1946. október 4.

Erdőmérnöki oklevelét 1946-ban szerezte meg. Diplomája megszerzése után a Győri Erdőgazgatóság Devecseri Gondnokságán beosztott erdőmérnök. 1948-ban a franciavágási Fűrészüzemet vezeti, majd ezt követően erdőgondnok Zala-megyében. Átszervezés után a Bánokszentgyörgyi Erdőgazdaságnál műszaki, majd fahasználati ügyintéző, később főmérnök. Ezt követően Lentiben főmérnök, később szakfelügyelői csoportvezető 1957-ig.

1957-től a KPM Győri Közúti Igazgatóságán szakaszmérnök, majd a híd ügyeket irányította műszaki osztályvezetőként. Ennek során mintegy 150 db. közúti híd átépítésében vett részt. Nagyobb hídépítési munkái a nyugat-magyarországi nagyobb folyók és a Nagy-Duna felett ívelő hidak voltak. Hídépítési munkáján kívül a győri Vagonyárban ellenőrizte új hidak acélszerkezetének gyártását is.

1983-ban nyugállományba vonult.

19. Dr. Tóth Imre (1923)

Címe: 6500 Baja, Dózsa Gy.u. 116/B.

Oklevél szám:283 Kelte: 1946. július 19.

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után 1947-ig az Egyetem Út- és vasútépítési Tanszékén demonstrátorként és tanársegédként dolgozott.

1947. szeptemberétől nyugdíjazásáig az Alsó-Dunai ártéren főleg erdőművelési munkakörben szolgált. 1953-58. között erdőművelési előadó, 1958-tól irányította az erdőgazdaság erdőművelési munkáit, ez 1979-től a táj- és környezetvédelemmel bővült.

1983. végén nyugállományba vonult. Nyugdíjasként fajtafenntartói, klónkísérleti, feketenyár és fehérfűz génmegőrzési munkákban tevékenykedik.

Dr. Tóth Imre olyan gyakorlati szakember, aki az ártéri erdőgazdálkodás tudományos alapjainak a megteremtésén fáradozott egész munkássága alatt. Ebben a témában 50 szakcikke, könyvrészlete jelent meg, amelyeket magasszintű tudományos igényességgel állított össze.

Tudományos kutatási eredményeit doktori disszertációba foglalta össze, amelyet 1992-ben eredményesen megvédett. Erdőművelési kutatómunkája részeként a gyomirtószeres erdészeti alkalmazhatóságával is foglalkozott. Ugyancsak foglalkozott az erdőfelújítások és a vadlétszám közötti összefüggés vizsgálatával és gyakorlati megvalósításával.

Az OEE Bajai Helyi Csoportjában három évtizeden keresztül titkár és elnökként működött.

Kiemelkedő munkásságát 6 Kiváló Dolgozói, egy Kiváló Munkáért, a Vadas Jenő Emlékérem, két Fásítási Emlékérem, a Bedő Albert Díj és a Bács-Kiskun megyei MTESZ Emlékérem jelzik.